

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/8/2016
Identifikačné číslo spisu:	9515100093
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9515100093.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovcej a JUDr. Štefana Harabina na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave 31. mája 2017 v trestnej veci proti obžalovanému P. V. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, o odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, obžalovaného P. V. a obžalovaného Mgr. C. T. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica zo 04. decembra 2015, sp. zn. BB-3T/17/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Trestného poriadku mimo oslobodzujúcej časti týkajúcej sa obžalovaného Mgr. C. T. z r u š u j e rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica zo 04. decembra 2015, sp. zn. BB-3T/17/2015, ohľadne obžalovaných P. V. a Mgr. C. T..

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec v r a c i a Špecializovanému trestnému súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky voči oslobodzujúcim výrokom sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica zo 04. decembra 2015, sp. zn. BB-3T/17/2015 bol obžalovaný P. V. uznaný vinným v bode 1) zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

obžalovaní P. V., C. E. a G. E. sa postupne začlenili do už existujúcej štruktúry spoločenstva páchajúceho rôznorodú trestnú činnosť navonok často vystupujúceho pod označením „G.“, ktoré bolo založené v presne nezistenom období po roku 2005 a jadro skupiny operujúce predovšetkým v J. pôsobilo minimálne do 15. novembra 2011, pričom zvyšky tohto spoločenstva v okolí G. pôsobili

minimálne do 25. augusta 2012; táto skupina pôsobila na území Slovenskej republiky, najmä v jej západnej a strednej časti s cieľom koordinovaného páchania rôznorodej trestnej činnosti za účelom priameho a nepriameho získavania finančných alebo iných výhod najmä nelegálnym vymáhaním reálnych pohľadávok, pričom z hľadiska štruktúry skupiny P. V. pôsobil v hierarchii skupiny na najvyšších miestach riadenia, kde finančne profitoval z činnosti skupiny a podieľal sa na koordinovaní činnosti skupiny prostredníctvom stredného stupňa riadenia, ktoré zastával v regióne Piešťan O. J., pri ktorom ako tzv. pravá ruka pôsobil obžalovaný C. E., ktorí priamo riadili v rámci hierarchie skupiny najnižšie zložky skupiny - vykonávateľov tzv. vojakov, medzi nimi aj obžalovaného G. E.,

a v bode 15) z obzvlášť závažného zločinu podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

obžalovaný P. V. zobral v čase bezprostredne po mesiaci júl 2011, od O. J. sumu vo výške 1.500,- Eur, kde uvedená suma pochádzala zo spáchaného obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3, písm. b/, ods. 4, písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, ktorý spáchali O. J., C. E., G. E. a C. E. tak, že vydierali osobu G. C. z G. ohľadom vyplatenia vzniknutého dlhu voči inej osobe, kde obžalovaný P. V. vedel o tom, že suma jemu odovzdaná od O. J. pochádza z hore uvedenej trestnej činnosti,

za čo bol odsúdený podľa § 231 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h/, § 42 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a s použitím nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 uverejneného pod č. 428/2012 Z na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 15 (pätnásť) rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody obžalovaný zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona mu bol uložený ochranný dohľad na dobu 3 (tri) roky. Zároveň bol podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušený rozsudok Okresného súdu v Nitre sp. zn. 5T 108/2001 z 22. novembra 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 To 76/2013 z 10. septembra 2013, čo do výroku o treste, ktorý bol uložený P. V., ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok o treste obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením trestu, stratili podklad.

Uvedeným rozsudkom prvostupňového súdu bol obžalovaný Mgr. C. T. uznaný vinným v bode 10) zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v presnejšie nezistenom období bezprostredne po mesiaci júl roku 2011 ako príslušník Policajného zboru SR vystupujúc ako osoba majúca presnejšie nešpecifikované vedomosti o trestnej činnosti opísanej v bode 9) tohto rozsudku ako osoba zasahujúca do priebehu vyšetrovania tejto trestnej činnosti v bare B. v G. od O. J. prevzal úplatok vo výške 500,- Eur,

a v bode 12) zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, písm. a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

obžalovaný Mgr. C. T., ktorý v čase spáchania skutku pracoval ako policajt vtedajšieho Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru SR, v rozpore so zákonnou úpravou práce a činnosti policajta, najmä s ustanovením § 48 ods. 3 písm. f/ Zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v presne neustálenom dni v mesiaci máj roku 2006, upozornil v meste G. O. J. na informáciu, že na druhý deň bude zadržaný príslušníkmi polície v rámci vyšetrovania spáchaného trestného činu lúpeže C. S., o ktorom obžalovaný vedel, že je v styku s O. J., a ktorý bol vtedajším Odborom Bratislava Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru SR pre tento trestný čin vyšetrovaný a obvinený pod ČVS: PPZ-25/BOK-BA-2006 následkom čoho C. S. po poskytnutí informácie od O. J. z miesta svojho pobytu v J. náhle odišiel a do dňa 03. augusta 2006 sa skrýval na rôznych miestach na území západnej časti Slovenskej republiky,

za čo bol odsúdený podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Naproti tomu bol obžalovaný Mgr. C. T. podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 67/13/100-716 zo dňa 04. mája 2015 pre skutok podľa obžaloby na tom skutkovom základe, že

v bode 1) obvinení C. S., P. V., O. J., C. E., O. K., G. E., C. E. a P. T. boli členmi zločineckej skupiny vystupujúcej pod označením „G.“, ktorá bola založená v presne nezistenom období po roku 2005 a J. jadro skupiny pôsobilo minimálne do 15. novembra 2011, pričom zvyšky zločineckej skupiny v okolí G. pôsobili minimálne do 25. augusta 2012; táto skupina pôsobila na území Slovenskej republiky, najmä v jej západnej a strednej časti s cieľom koordinovaného páchania rôznorodej trestnej činnosti za účelom priameho alebo nepriameho získavania finančných alebo iných výhod najmä nelegálnym vymáhaním reálnych pohľadávok, pričom z hľadiska štruktúry skupiny obvinení C. S., P. V. pôsobili v hierarchii skupiny na najvyšších miestach riadenia, kde finančne profitovali z činnosti zločineckej skupiny (bod 18 obžaloby), riadili ostatných členov skupiny (bod 14 obžaloby) a koordinovalo činnosť skupiny prostredníctvom stredného stupňa riadenia, ktoré zastával v regióne C. - X. O. K., v regióne G. O. J., pri ktorom ako tzv. pravá ruka pôsobil obvinený C. E., ktorí priamo riadili v rámci hierarchie skupiny najnižšie zložky skupiny - vykonávateľov tzv. vojakov a to G. E. (bod 2, 3, 10, 16, 17 obžaloby) a P. T. (bod 12, 14, 15 obžaloby), ako aj C. E., kde pre skupinu ako tzv. výjazd z T. v úlohe tzv. ochrancov boli pre skupinu činní G. J. (bod 4, 5, 12 obžaloby), C. J. (bod 4, 5 obžaloby), C. J. (bod 4, 5, 12 obžaloby) a K. M. (bod 4, 5, 12 obžaloby), ktorí boli využívaní hlavne na vzbudenie rešpektu či zastrašenia v rámci svojich fyzických dispozícií, taktiež ako hrubá sila pre skupinu boli činní aj obvinení O. Q. a C. Y. (bod 14, 15 obžaloby), ako osoba činnú pre skupinu pôsobil ojedinele C. K. a to len pri skutkoch voči poškodenému M. L. (bod 7, 9 obžaloby), taktiež ako ojedinelú možno hodnotiť aj činnosť pre skupinu obvineného I. V., ktorý sa podieľal len na zločine poisťovacieho podvodu (bod 8 obžaloby), kde pre skupinu bol činný aj obvinený S. J. tým, že po predchádzajúcej vzájomnej dohode dohodnutým spôsobom sa zúčastnil na protiprávnom vymáhaní pohľadávky voči poškodenému I. D. (bod 12 obžaloby), taktiež pre zločineckú skupinu bol činný aj obvinený O. K. tým, že po predchádzajúcej vzájomnej dohode s členmi zločineckej skupiny protiprávnym spôsobom vymáhal spoločne s členmi skupiny finančný dlh od poškodeného I. K. (bod 16, 17 obžaloby) a činnosť skupiny resp. ich členov podporoval aj obvinený Mgr. C. T. najmä neoprávneným poskytovaním informácií z prostredia polície o plánovaných úkonoch resp. o prebiehajúcim vyšetrovaní či operatívnom preverovaní, ako aj zakrývaním ich trestnej činnosti (bod 6, 11, 13 obžaloby),

čím mal spáchať zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný.

Obžalovaný Mgr. C. T. bol ďalej podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 67/13/100-716 zo dňa 04. mája 2015 pre skutok podľa obžaloby na tom skutkovom základe, že

Mgr. C. T., ako policajt pomáhal pri zakrývaní trestnej činnosti skutkoch opísaných v bode č. 4) obžaloby a v bode č. 5) obžaloby poškodených P. J. a K. V. a to tak, že mjr. Mgr. C. T., vedúci X. Oddelenia všeobecnej kriminality, odboru kriminálnej polície, OR PZ v P., pracovisko T. č. X, G., ktorý je príslušníkom Policajného zboru Slovenskej republiky, v období po 03. júni 2012 vykonával svoju právomoc tým spôsobom, že minimálne vedel o trestnom čine spáchanom na tom skutkovom základe ako je uvedené v skutku v bode č. 4) a v skutku v bode č. 5), nakoľko danú vec vyšetrovalo oddelenie, ktorému je a v čase skutku bol vedúci, pričom ako príslušník PZ konal spôsobom odporujúcim zákonu, informoval prostredníctvom inej osoby C. E. o skutočnosti, že polícia chytila jedného z páchatel'ov lúpeže, ktorý sa volá P. J. prezývaný G., obvineným v uvedených skutkoch pomáhal v zakrytí trestnej

činnosti, konkrétne sa pred nimi vyjadroval o tom, že skutok je zachytený na kamerách, pričom si obvinení mali dať aspoň kukly,

čím mal spáchať zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, písm. a/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c/ Trestného zákona, nakoľko skutok nie je trestným činom.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal odvolanie prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, o. i. vo vzťahu k obžalovanému Mgr. C. T. v jeho neprospech a prostredníctvom svojich obhajcov podali odvolania aj obžalovaný P. V. a obžalovaný Mgr. C. T. vo svoj prospech.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal odvolanie v neprospech obžalovaného Mgr. C. T. vo vzťahu k bodu 1) napadnutého rozsudku, kde napáda oslobodzujúci výrok, vo vzťahu k bodu 6) napadnutého rozsudku, kde napáda taktiež oslobodzujúci výrok a vo vzťahu k bodom 10) a 12) napadnutého rozsudku, kde napáda výrok o vine a treste. Za vadu konania považuje skutočnosť, že zo strany konajúceho senátu nebola pripustená otázka prokurátora na svedka O. J. ohľadom prerozdelenia financií v rámci zločineckej skupiny, resp. v rámci osôb obžalovaných v bode 1) obžaloby, čo považuje za štandardnú otázku smerujúcu k objasneniu základných skutočností ohľadom fungovania zločineckej skupiny. Za vadu konania považuje aj postup prvostupňového súdu vo vzťahu k otázke čítania prepisov obsahu zaznamenaných telefonických hovorov, ktorý návrh na vykonanie predmetného dôkazného prostriedku bol akceptovaný len v obmedzenom rozsahu s poukazom na nedostatočné odôvodnenie príkazov sudcu pre prípravné konanie Krajského súdu v Trnave. Poukázal pritom na právny názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. apríla 2012, sp. zn. 5 To 9/2011, podľa ktorého samotná skutočnosť, že príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti neobsahuje odôvodnenie, resp. jeho odôvodnenie je po obsahovej stránke nedostatočné, nemusí mať za každých okolností ten následok, že dôkaz získaný na základe takéhoto príkazu je po podaní obžaloby v súdnom konaní nepoužiteľný. Pre záver, že príkaz príslušného sudcu bol dôvodný, svedčí skutočnosť, že vo veci aj na základe takto získaných dôkazov bolo následne týmito osobám vznesené obvinenie, pričom uvedený procesný postup a jeho dôvodnosť bolo potom možné preskúmať v rámci tohto trestného stíhania. Prvostupňový súd teda mal po podaní obžaloby v rámci dokazovania preskúmať, či použité dôkazné prostriedky boli legálne, legitímne a hlavne proporcionálne. Na základe týchto kritérií mal potom rozhodnúť, či orgány činné v prípravnom konaní zneužili inštitút nariadenia odpočúvania a záznamu telekomunikačnej činnosti obžalovaných. Ďalej uvádza, že predmetný príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti netrpel žiadnou formálnou chybou, keďže jeho výrok obsahoval všetky zákonom predpísané náležitosti.

Prokurátor v odvolaní ďalej uvádza, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil dôkaznú situáciu vo vzťahu k skutku v bode 1) obžaloby, nakoľko všetci obžalovaní v uvedenom bode obžaloby mali vedomosť, že konajú v prospech zločineckej skupiny. Zvlášť nevierohodne pôsobí konštatovanie súdu v tomto smere vo vzťahu k obžalovanému Mgr. C. T., dlhoročnému pracovníkovi polície, ktorý už v čase jeho pôsobenia na vtedajšom Úrade boja proti organizovanej kriminalite J. varoval prostredníctvom O. J. C. S., že bude nasledujúci deň zadržaný príslušníkmi polície, pričom uvedené konanie sa odohralo ešte v roku 2011 v prospech zločineckej skupiny. Súd podľa prokurátora nesprávne vyhodnotil aj skutok v bode 6) obžaloby, spod ktorého bol obžalovaný Mgr. C. T. oslobodený s tým, že nejde o trestný čin, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že v poslednom období tento pôsobil ako vedúci pracovník kriminálnej polície v G. a ako tzv. „ich policajta“ ho vnímal nielen O. J., C. E., C. E., ale aj svedkovia E. C., V. či D., teda je zrejmé, že v celkovom kontexte dôkaznej situácie vo vzťahu k obžalovanému Mgr. C. T. možno jednoznačne potvrdiť, že dlhoročne podporoval zločineckú skupinu. Vzhľadom na jeho pracovné zaradenie by bolo nanajvýš nepravdepodobné domnievať sa, že nemal vedomosť o existencii predmetnej zločineckej skupiny, jej vnútornom hierarchickom usporiadaní, či pôsobení v jednotlivých regiónoch Slovenska vrátane G., kde naposledy ako vedúci policajt pôsobil.

Prokurátor v odvolaní ďalej napáda výrok v bode 6) napadnutého rozsudku, kde prvostupňový súd

oslobodil Mgr. C. T. s tým, že skutok nie je trestným činom, pretože nemožno akceptovať, aby konanie opísané v predmetnom skutku nebolo trestné. Základnou povinnosťou príslušníka Policajného zboru je objasňovať trestnú činnosť, osobitne je táto úloha zverená príslušníkom kriminálnej polície, ktorí nemajú za úlohu len objasňovať trestnú činnosť nahlásenú občanmi, ale ich povinnosťou zo zákona je aj to, aby sami vyhľadávali a odhaľovali tzv. latentnú trestnú činnosť a všetky relevantné poznatky, ktoré v tomto smere získali, sú povinní overovať a odstupovať na realizáciu vyšetrovateľom, aby títo postupovali ďalej vo veci v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku. Z uvedených dôvodov má prokurátor za to, že Mgr. C. T. v skutku uvedenom v bode 6) rozsudku naplnil všetky pojmové znaky zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona.

V súvislosti s bodmi 10) a 12) napadnutého rozsudku, za ktoré bol obžalovaný Mgr. C. T. prvostupňovým súdom uznaný za vinného prokurátor v tejto súvislosti napadol zmenu právnej kvalifikácie skutkov a výrok o treste, ktorý nemožno akceptovať. Uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu a výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia považuje za mierny a v rozpore so zásadami na ukladanie trestov uvedenými v § 34 Trestného zákona. Takýto trest nespĺňa požiadavku na generálnu prevenciu a neodráža dlhodobosť páchania trestnej činnosti obžalovaného ani jej závažnosť. Je neadekvátne uložiť takýto trest vysokému funkcionárovi v rámci Policajného zboru, ktorého množstvo osôb v rámci zločineckej skupiny „G.“ vnímalo dlhodobo ako tzv. ich policajta. V tejto súvislosti poukázal aj na neprimeranosť trestu v porovnaní napr. s trestom uloženým Ing. K. v trestnej veci, sp. zn. PK-1T/1/2011 z 3. januára 2012, potvrdené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 To 2/2012 z 25. apríla 2012, ktorý za prevzatie úplatku - 10 kg ryže bol právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne. Bez pochyb konanie obžalovaného Mgr. T. je omnoho závažnejšie, nejde o ojedinelý excés, ale o dlhodobý sklon menovaného k páchaniu trestnej činnosti. Preto za primeraný možno považovať len trest odňatia slobody pri hornej hranici trestnej sadzby.

Prokurátor v odvolaní vyjadril nesúhlas s názorom prvostupňového súdu, ktorý pri posudzovaní skutkov, za ktoré bol obžalovaný Mgr. C. T., vypustil z právnej kvalifikácie kvalifikačný znak, že skutky spáchal ako verejný činiteľ. Poukázal pritom na rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-2T/14/2007, ktorý bol potvrdený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Toš 2/2008 zo 4. júna 2010, kde v predmetnej trestnej veci bol odsúdený C. G. ako operatívny pracovník Okresného riaditeľstva Policajného zboru C. za to, že poskytol informácie tzv. „S.“ za finančnú odmenu, pričom predmetné konanie bolo kvalifikované ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračujúcim zločinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. f/ zákona č. 73/1998 Zb. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, je policajt povinný zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného. Obžalovaný Mgr. C. T. vykonával svoju právomoc odporujúc uvedenému zákonu, konal tak v úmysle zadovážiť sebe aj inému neoprávnený prospech. Neoprávnený prospech bola finančná odmena, na ktorú nemal právny nárok.

Najvyššiemu súdu v zmysle vyššie uvedeného preto prokurátor navrhuje, aby zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Trestného poriadku v časti týkajúcej sa výrokov o vine a treste o. i. v bode 10) a 12) napadnutého rozsudku vo vzťahu k obžalovanému Mgr. C. T., ako aj oslobodzujúce výroky v bodoch 1) a 6) vo vzťahu k obžalovanému Mgr. C. T. a v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky bolo doplnené osobitným podaním z 18. marca 2016 v reakcii na odvolanie obžalovaných, resp. ich obhajcov. Prokurátor vyslovil nesúhlas s postupom prvostupňového súdu ani s názorom obhajoby

vyjadrenom v odvolaniach k možnosti použitia odposluchov, resp. ich prepisov v dotknutej trestnej veci, kde prvostupňový súd s výhradou, že súhlasy na použitie informačno-technických prostriedkov, ktoré vydal sudca Krajského súdu v Trnave, neboli dostatočne odôvodnené a tým pádom sú nezákonné, odmietol uvedený dôkaz vykonať na hlavnom pojednávaní. Poukázal pritom na zákon č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov, kde v zákone nie je uvedená forma, akou má zákonný sudca udeliť súhlas na použitie informačno-technických prostriedkov, teda v zákone absentuje požiadavka, aby uvedený súhlas obsahoval odôvodnenie. Preto je nelogické nad rámec zákona požadovať, aby predmetný súhlas obsahoval dostatočné odôvodnenie. Naopak, zákon č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov v § 4 ods. 3 uvádza, aké náležitosti má obsahovať samotná žiadosť na použitie informačno-technických prostriedkov. Dotknuté žiadosti Prezídia Policajného zboru pritom boli odôvodnené v zmysle zákonných požiadaviek a bolo už len na slobodnom rozhodnutí zákonného sudcu, či uvedené dôvody z predmetných žiadostí prevezme, resp. odcituje aj v odôvodnení vydaných súhlasov na použitie informačno-technických prostriedkov.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal odvolanie aj obžalovaný P. V. vo svoj prospech prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ladislava Kuruca. Odvolanie podal ihneď po vyhlásení napadnutého rozsudku do všetkých jeho výrokov. Rozsudok považuje za arbitrárny a nepreskúmateľný, samotný rozsudok a jeho odôvodnenie považuje za nekonzistentné, jeho právne závery sú v extrémnom nesúlade so skutkovými zisteniami. Súd prvého stupňa hodnotil dôkazy v neprospech obžalovaného V. bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu. Súd pri rozhodovaní zobral do úvahy iba dôkazy v neprospech obžalovaného V. a vôbec neprihliadol na dôkazy v jeho prospech, resp. sa s nimi nevysporiadal. Súd prvého stupňa hodnotil dôkazy na základe ľubovôle. Namieta porušenie ustanovenia § 168 Trestného poriadku upravujúce odôvodnenie rozsudku, ako aj ustanovenie článku 6 ods. 1 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd („Dohovor“), článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach („Pakt“). Interpretácia skutkových zistení a aplikácia právnych záverov súdom hrubo porušuje právo na spravodlivý proces zaručený Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými zmluvami, vrátane Dohovoru a Paktu, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku podľa názoru obžalovaného V. absolútne ignoroval jeho obhajobný prednes, ako aj jeho záverečnú reč a vôbec sa nevysporiadal s odpoveďami na všetky právne a skutkovo relevantné otázky uvedené v jeho záverečnej reči a v záverečnej reči jeho obhajcu. Zo skutkovej vety týkajúcej sa trestného činu podielníctva súd vôbec neodôvodnil tú skutočnosť, prečo peniaze, ktoré mal získať obžalovaný P. V. z vydierania poškodeného J., zo skutkovej podstaty vypustil, a naopak prevzatie peňazí od poškodeného C. uznal ako trestný čin podielníctva. Súd výrazným spôsobom porušil právo obžalovaného V. na spravodlivý proces predovšetkým tým, že prijal vyhlásenie o vine obžalovaného E. a obžalovaného E., pričom na takéto rozhodnutie nemal právny základ. V dôsledku tohto rozhodnutia sa súd dostal do situácie, kedy na jednej strane skutkové vety v obžalobe mali tvoriť výrok rozsudku, ale dôkazná situácia to nedovoľovala, a preto musel súd tieto skutky modifikovať a u jednotlivých obžalovaných rozhodol o vine inak.

K bodu 1) rozsudku obžalovaný V. v odvolaní uviedol, že súd porušil právo na spravodlivý proces, keď úplne zmenil podstatu skutku, čím nebola zachovaná totožnosť skutku. Prvostupňový súd všetkých obžalovaných uvedených v bode 1) obžaloby spod obžaloby oslobodil, pričom v novom skutku, pre ktorý bol obžalovaný V. odsúdený, ako členov skupiny uznal jeho, obžalovaného E. a obžalovaného E., ktorí urobili vyhlásenie o vine ku skutku, ktorý bol uvedený v obžalobe. Orgány činné v trestnom konaní porušili jeho právo na spravodlivý proces aj tým, že v závere vyšetrovania vylúčili pôvodne obvineného J. na samostatné konanie a uzavreli s ním dohodu o vine a treste, ktorú súd prijal v samostatnom konaní, pričom v konaní obžalovaného V. už odsúdený J. vystupoval len v procesnom postavení svedka. V spise sa navyše nenachádzajú žiadne výpovede J. v procesnom postavení obvineného, v dôsledku čoho nemal súd možnosť konzistentne posúdiť postoj odsúdeného J. z prípravného konania a dôveryhodnosť jeho výpovede, a to aj vzhľadom na to, že sa zjavne odsúdený J. dostal do pozície tzv. kajúcnika, a teda pre dosiahnutie nízkeho trestu bol rozhodnutý vo svojich výpovediach aj klamať. Poukázal pritom na

rozhodnutie č. 45/1978 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Toš 13/2007, v zmysle ktorého je síce možné, aby osoba, ktorá bola pôvodne spoluobvinená a u ktorej toto procesné postavenie zaniklo vylúčením veci zo spoločného konania sa vo veci proti bývalým spoluobvineným vypočula ako svedok. Takýto postup je však možné zvoliť len celkom výnimočne, zvlášť v prípadoch, keď ide o trestné stíhanie proti viacerým obvineným pre jeden a ten istý skutok s rovnakou právnou kvalifikáciou, keďže potom logicky dochádza k priam absurdným situáciám, keď obvinený, ktorému toto materiálne postavenie vlastne nezaniklo, a ktorého vec bola vylúčená na samostatné konanie, vypovedá pre ten istý skutok proti ostatným spoluobvineným v ich konaní ako svedok a naopak. Navyše sa vystavuje riziku možného trestného stíhania pre trestný čin krivej výpovede a nepravdivého znaleckého posudku. Obžalovaný V. je toho názoru, že je nutné prihliadať na existenciu vlastného hmotného záujmu svedka J. na výsledku vlastného trestného konania, v ktorom bol vylúčený na samostatné konanie.

Obžalovaný V. ďalej namietá, že celé dokazovanie nevykazuje znaky pôsobenia zločineckej skupiny od roku 2011. Tvrdí, že body 6) až 14) napadnutého rozsudku sa ho vôbec netýkajú a že nespádajú do činnosti zločineckej skupiny, ale ide o individuálne skutky jednotlivých obžalovaných, o ktorých on nemal vedomosť, čo nakoniec aj ustálil súd, keď ostatných obžalovaných za tieto skutky odsúdil, ale nie tak, že tieto skutky spáchali ako členovia zločineckej skupiny.

Skutky vydierania poškodeného C. a poškodeného J., ku ktorým sa priznal odsúdený E. a odsúdený E. popisuje svedok J. tak, že popiera akékoľvek násilie. Išlo o pohľadávky zákonné, pričom u poškodeného J. mal J. tieto pohľadávky zazmluvnené a ich vyplácanie sa realizovalo prostredníctvom firemného účtu J. firmy. Ušlo pozornosti prvostupňového súdu, že pri vymáhaní pohľadávky od poškodeného C. sa zúčastnil celého vymáhania poškodený P. a pri vymáhaní dlhu od poškodeného J. bol prítomný aj pôvodný veriteľ - Ing. P., keďže pri týchto stretnutiach dochádzalo k ustáleniu výšky pohľadávky. Tieto osoby - P. a Ing. P. neboli v konaní na súde vypočuté, pričom v prípravnom konaní popierali akúkoľvek trestnú činnosť pri vymáhaní pohľadávky. Súd nemal prijať vyhlásenia o vine odsúdeného E. a odsúdeného E., pretože v prípravnom konaní poškodený C., aj jeho syn, ako aj poškodený J. vypovedali, že nešlo o vydieranie zo strany J., E. a ďalších. Obžalovaný V. je toho názoru, že pre posúdenie toho, či sa dopustil trestného činu podielníctva, mal súd zodpovedať predbežnú otázku - a to, či peniaze, ktoré mal obžalovaný V. dostať, pochádzali z trestnej činnosti. Za účelom zodpovedania tejto otázky mal súd vykonať dokazovanie, čo obžalovaný V. na hlavnom pojednávaní aj navrhoval prostredníctvom obhajcu.

Obžalovaný V. poukazuje na výpovede odsúdeného E., ktorý popiera existenciu akejkoľvek zločineckej skupiny, ktorá by bola naviazaná na tzv. „G.“, pretože práve tými bol vydieraný. Popiera tiež, že v prípade vymáhania pohľadávok od poškodeného C. a poškodeného J. išlo o vydieranie. Odsúdený E. potvrdil, že osobu obžalovaného V. spoznal v roku 2011 ako priateľa odsúdeného J. a jednoznačne poprel, že by mal obžalovaný V. vedomosť o vymáhaní pohľadávky od poškodeného C. a poškodeného J. - tvrdil, že to bola výlučná iniciatíva odsúdeného J. v rámci jeho firmy a nemali o nej vedomosť ani odsúdený E., ani obžalovaný V. Tieto skutočnosti uvádzal odsúdený E. zhodne aj vo svojich prvých výpovediach v prípravnom konaní, aj po tom, ako bola jeho trestná vec vylúčená zo spoločného konania, kedy bol 23. septembra 2014 vypočutý už v procesnom postavení svedka. Odsúdený E. svoj záujem uzatvoriť dohodu o vine a treste odôvodnil tak, že sa obáva vysokého trestu, pretože je obvinený z 11-tich skutkov. Rozhodol sa preto skutky priznať, ale nechce svojím priznaním nepriamo usvedčovať ostatných obvinených, ktorí sa chcú riadne brániť. Jeho jednoznačnou motiváciou bolo, aby mu bol uložený trest vo výške 8 rokov. Obžalovaný V. je toho názoru, že na odsúdeného E. bol vyvíjaný taký nátlak, ktorý úplne narušil právo obvineného neobviňovať sám seba, čo je v rozpore s článkom 3 Dohovoru. Tento tlak vyplýva aj zo skutočnosti, že uznesením z 10. októbra 2014 bol odsúdený E. vylúčený zo spoločného konania z trestnej veci O. J. a bol „vrátený“ späť do toho istého konania, z ktorého bol vylúčený a opätovne mal v tejto trestnej veci procesné postavenie obvineného. Z uvedeného vyplýva, že odsúdený E. ako svedok zrejme nevypovedal podľa predstáv orgánov činných v trestnom konaní. Ak by sa totiž prihliadlo na jeho výpovede ako svedka, nebolo by možné formulovať obžalobu v takej podobe, v akej bola podaná. Odsúdený E. na ďalšom hlavnom pojednávaní zmenil svoju výpoveď

tak, že bol prítomný pri odovzdaní peňazí z vydieraní poškodeného C. a J. odsúdeným J. obžalovanému V.. Z tejto výpovede je zrejmé, že podľahol nátlaku z obavy, že ak nebude obžalovaného V. usvedčovať, prokurátor mu nenavrhne trest 8 rokov a súd mu ho neuloží. Prvostupňový súd nepristúpil k odstráneniu rozporov, ale jednoducho prijal jeho vyhlásenie, že doteraz o tejto skutočnosti nevypovedal, pretože mal strach z usvedčenia obžalovaného V..

Ďalej poukazuje na výpovede svedka C., ktorý prehlásil, že o žiadnej trestnej činnosti, ktorý mal obžalovaný V. páchať s J. a S., nevie. Jeho tvrdenie, že mal obžalovaný V. v období rokov 2006 až 2008 dostávať peniaze od J., a tieto mal prostredníctvom S. posilať M., je vytrhnuté z kontextu. Svedok C. to mal vedieť len z počutia, nebol pri odovzdávaní peňazí. Z jeho výpovede vyplýva, že v rokoch 2006 až 2011 obžalovaný V. nebol žiadnym členom zločineckej skupiny a ani nemal vedomosť o zložení takej skupiny, ako bola žalovaná. Potvrdil aj to, že obžalovaný V. sa s M. nepoznal. Neexistenciu zločineckej skupiny potvrdil aj odsúdený E.. Ostatní obžalovaní taktiež popreli účasť v zločineckej skupine a popreli, že by obžalovaného V. poznali. Svedok D. vypovedal, že obžalovaný V. sa síce s S. poznal, ale k „G.“ nepatrila.

Súd odmietol vypočúť tzv. jadro zločineckej skupiny (G.), ktoré bolo právoplatne odsúdené. Obžalovaný V. sa týmto výsluchom chcel domôcť zodpovedania otázky, či títo majú vedomosť o jeho členstve v takejto skupine, resp. činnosti pre skupinu. Súd nevzal do úvahy ani dôkazy predložené obžalovaným V. o snahe orgánov činných v trestnom konaní dosiahnuť jeho odsúdenie. Súd nevzal do úvahy ani to, že za kriminalizovaním obžalovaného V. sú stále tí istí operatívni pracovníci polície, ktorí stáli za vykonštruovaním obvinenia napr. bývalého prokurátora Krajskej prokuratúry Nitra, ktorí navyše majú vzťah k J., o čom vypovedala aj družka J.. Súd nezobral do úvahy ani skutočnosť, že obžalovaný V. bol od 5. januára 2012 vo väzbe v inej trestnej veci, v ktorej sa na jeho obvinení podieľali tí istí operatívni pracovníci polície. Účasť obžalovaného V. v zločineckej skupine je iluzórna až nemožná, keďže paralelne prebiehalo vyšetrovanie vo veci V., kde bol obvinený za členstvo v zločineckej skupine D.. Trestné stíhanie obžalovaného V. za členstvo v zločineckej skupine G. a D. prebiehali paralelne až do zastavenia trestného stíhania vo veci vraždy V. a členstva v skupine D.. Z týchto skutočností je vidieť snahu orgánov činných v trestnom konaní zaraďovať obžalovaného V. do rôznych zločineckých skupín bez dôkazov, nahováraním tzv. svedkov kajúcnikov na krivé výpovede s cieľom kriminalizovania a odsúdenia obžalovaného V..

Pokiaľ ide o právnu definíciu zločineckej skupiny, vo vzťahu k svojej osobe obžalovaný V. namieta absenciu previazanosti záväzných identifikačných znakov (ku ktorým patrí i) spolupráca viac ako dvoch osôb, ii) dlhšie alebo časovo neobmedzené pôsobenie skupiny, iii) podozrenie alebo usvedčenie z páchania vážnej trestnej činnosti iv) s cieľom produkovať zisk alebo získať moc) a voliteľných kritérií (ku ktorým patrí i) každý účastník má špecifickú úlohu, ii) skupina využíva určitú formu vnútornej disciplíny a kontroly, iii) používa násilie alebo iný prostriedok zastrašovania, iv) ovplyvňuje politiku, médiá, verejnú správu, orgány činné v trestnom konaní, riadenie súdnictva alebo ekonomiky pomocou korupcie alebo iných prostriedkov, v) používa komerčné a podnikateľské štruktúry, vi) zapája sa do prania špinavých peňazí, vii) pôsobí na medzinárodnej úrovni) v priamom súvisi. Pokiaľ organizácia spĺňa minimálne šesť z týchto kritérií, pričom kritériá uvedené ako povinné musia byť prítomné, možno hovoriť o organizovanej kriminalite.

K bodu 15) napadnutého rozsudku obžalovaný V. uvádza, že súd vypustil z obžaloby skutok, kedy obžaloba tvrdila, že obžalovaný V. mal od J. prevziať peniaze pochádzajúce z trestného činu vydierania od poškodeného Ing. J.. Obžalovaného V. pritom uznal vinným z trestného činu podielníctva na tom základe, že mal prevziať od J. peniaze, ktoré mali pochádzať z trestného činu vydierania G. C., o čom mal obžalovaný V. vedomosť. Súd tak urobil napriek tomu, že jediným dôkazom, že mal peniaze od J. prevziať za tieto dva skutky, bola výpoveď J.. Obžalovaný V. opätovne namieta, že v spise sa nenachádzajú výpovede J. ešte z procesného postavenia obvineného, kedy tento vypovedal, že obžalovaný V. mu neodovzdával peniaze a J. obžalovanému V. odovzdával peniaze z trestnej činnosti, ale z inej, aká je predmetom tohto trestného stíhania. Vyšetrovateľom bolo obžalovanému V. vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin podielníctva pre skutok v bode 18) obžaloby, a to len na základe

zmenenej výpovede odsúdeného J. už v procesnom postavení svedka. Pravdivosť a vierohodnosť výpovede J. je v podstatnej miere narušená týmto postupom, nakoľko ak by nebolo obžalovanému V. vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin podielníctva, tak by chýbal akýkoľvek skutok, ktorý by mal tento páchať ako člen zločineckej skupiny a ostal by obvinený len pre skutok v bode 1) obžaloby. J. nevedel popísať, kedy odovzdal obžalovanému V. peniaze, prostredníctvom koho mu ich odovzdal, ani žiadne iné podrobnosti - J. zrejme iba podľa inštrukcií orgánov činných v trestnom konaní stále vsunul iba vetu vo svojom výsluchu, že každý takýto skutok bol prejednávaný s obžalovaným V. a tým pádom mal on o ňom vedomosť. Súd opomenul tiež skutočnosť, že J. uviedol, že v prípade vydierania poškodeného C. a poškodeného J. sa mal obžalovaný V. vyjadriť, že do týchto odmieta zasahovať a nech vymáhajú dlh po svojej línii.

Pokiaľ ide o vzťah trestného činu podielníctva a trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny, obhajca obžalovaného V. poukazuje a právne analyzuje rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-2T/14/2013 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 To 9/2014, z ktorých vyplýva, že preberanie výnosu z trestnej činnosti páchanej inými osobami alebo disponovanie s takým výnosom z dôvodu určitého postavenia v zločineckej skupine alebo činnosti pre takú skupinu je obsiahnuté v právnej kvalifikácii zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. Preto bol odsúdený M. z obžaloby pre trestný čin podielníctva oslobodený. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že pohltenie právnej kvalifikácie trestného činu podielníctva trestným činom podľa § 296 Trestného zákona, resp. prednosť naposledy uvedenej kvalifikácie (pri vylúčení jednočinného súbehu trestných činov) má v tomto prípade rovnaký skutkový a právny základ ako u člena zločineckej skupiny, ako aj u osoby činnej pre túto skupinu. Prvostupňový súd u ostatných odsúdených ustanovenia § 38 ods. 4 a § 38 ods. 7 Trestného zákona neaplikoval, nakoľko mal za to, že by to bolo pre páchatelov prísne, ale aplikoval tieto ustanovenia voči osobe obžalovaného V. bez toho, aby tento postup v rozsudku odôvodnil.

V nadväznosti na vyššie uvedené a na presvedčenie obžalovaného V., že súd prvého stupňa ignoroval zásadu reálneho prístupu k spravodlivosti, čím došlo k úplne chybnému posúdeniu skutku, resp. ani nebola zachovaná totožnosť skutku uvedeného v obžalobe, obžalovaný V. žiada najvyšší súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a spod obžaloby ho oslobodil.

Odvolanie proti rozsudku prvostupňového súdu podal aj obžalovaný Mgr. C. T. prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Viktora Križiaka. Odvolanie bolo podané z dôvodov uvedených v ustanovení § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Trestného poriadku. Obžalovaný Mgr. T. v prvom rade uvádza, že odvolací súd musí rozsudok v časti, v ktorej bol uznaný za vinného, zrušiť, keďže v konaní boli zásadným spôsobom porušené ustanovenia Trestného poriadku a Trestného zákona. Napadnutý rozsudok je v tejto časti nezákonný, nespravodlivý, v niektorých častiach nezrozumiteľný a arbitrárny a jeho závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Prokuratúra žalovala 16 obžalovaných z 18 skutkov, ktorých väčšina nebola ani len správne kvalifikovaná. Z 18 skutkov bolo 6 úplne oslobodených a bolo by ich podstatne viac, pokiaľ by sa súd nedopustil zásadných pochybení.

K dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku obžalovaný Mgr. T. namietá, že obžaloba obsahovala viacero závažných obsahových aj formálnych chýb. Súd nevykonával verejné zasadnutie o predbežnom prejednaní obžaloby a ani na prvom hlavnom pojednávaní neurčil svedkov, ktorých vypočuje, ktoré dôkazy získané v prípravnom konaní sú nepoužiteľné a teda ich nevykoná, nehodnotil vôbec zákonnosť získania dôkazov, ani neurčil, ktorých navrhnutých svedkov odmietne vypočuť. Tento postup súdu neskôr spôsobil stav, že v priebehu hlavného pojednávania neboli vykonané dôkazy navrhnuté obhajobou riadne a včas, neboli vypočutí svedkovia navrhnutí obhajobou, a to ihneď po doručení obžaloby, hoci senát ich vypočutie a vykonanie v rozhodnom čase na začiatku pojednávania nikdy nespochybnil. K návrhom obhajoby sa predseda senátu za senát vôbec nevyjadril, teda nezaradil ich do rozsahu dokazovania, no ani neodmietol. Jediným zákonným a procesným postupom nevykonania obhajobou včas navrhnutých dôkazov by bol iba jednoznačný a dobrovoľný úkon upustenia od vykonania takéhoto dokazovania zo strany obžalovaného alebo obhajoby, no k tomu nedošlo.

Prvostupňový súd bez akéhokoľvek racionálneho odôvodnenia na hlavnom pojednávaní 9. októbra 2015 zamietol návrhy na výsluch množstva svedkov, ktorých obžalovaný Mgr. T. s odôvodnením navrhoval vypočuť na hlavnom pojednávaní. Takýto postup súdu považuje za narušenie zásady rovnosti strán a kontradiktórnosti, ako aj práva na obhajobu. Obžalovaný Mgr. T. ďalej namietal, že súd neposudzoval zákonnosť prípravného konania, aj keď vyšetrowanie prebehlo tendenčne a v úplnom rozpore s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Súd nezobral do úvahy, že obhajobe nebol poskytnutý dostatočný čas na preštudovanie rozsiahleho spisu po ukončení vyšetrowania a neboli jej doručované od orgánov činných v trestnom konaní relevantné uznesenia. Spis obsahoval množstvo nelegálne zabezpečených dôkazov, ktoré boli súdom akceptované a spis bol zahľtený neuveriteľným množstvom listín, ktoré s prejednávanou vecou nesúviseli. Prvostupňový súd v postate objektívne nikdy nepodrobil akejkoľvek kritike zjavnú nezákonnosť prípravného konania a ani ju nekonštatoval, práve naopak - nezákonnosti prípravného konania legalizoval.

Súd na hlavnom pojednávaní 22. júna 2015 nesprávne, nekriticky a nelogicky prijal vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku u obžalovaných, ktorým sa pripisoval najväčší počet skutkov - u E. (12 skutkov) a u E. (6 skutkov). Teda prijal vyhlásenie o vine napriek tomu, že výsledky dokazovania z prípravného konania jednoznačne nasvedčovali záverom o vine. Následne sa o niektorých skutkoch vzhľadom na existenciu vyhlásenia v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku nevykonávalo na súde dokazovanie, čo v podstate poškodilo celú skupinu obžalovaných. Súd tak nesprávne prijal u E. a E. ich vyhlásenie o vine a neskôr ich uznal aj za vinných i pri skutkoch, ktoré sa nestali, resp. ktoré bez potreby hlbšieho skúmania neboli ani trestným činom.

Obžalovaný Mgr. T. ďalej poukazuje na paradoxnú situáciu, ktorá nastala najmä pri skutku 1) rozsudku, keď súd správne oslobodil všetkých obžalovaných (okrem priznaných E. a E. a prekvapivo aj V., ktorý bol senátom v podstate iba „umelo“ pripojený k neexistujúcej zločineckej skupine, len preto, aby formálne zapadol do legálnej definície zločineckej skupiny, čo sa týka počtu troch osôb) s odôvodnením, že skutok sa nestal. Obhajoba pritom od začiatku poukazovala na skutočnosť, že obvinenie zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona je absurdné, že neboli naplnené obligatórne znaky charakterizujúce skupinu, že žiadna takáto skupina nikdy neexistovala, že jej viacerí členovia sa v podstate ani nepoznali, a že takáto tzv. zločinecká skupina bola iba umelo a účelovo vytvorená vyšetrovateľom za dozoru prokurátora, a to len preto, aby vznikla na prejednanie veci príslušnosť Špecializovaného trestného súdu. E. a E. boli v podstate prinútení urobiť vyhlásenie o vine en block, ktorým sa priznali k skutkom, ktoré ani nevykazovali znaky trestného činu. V zmysle komentára k Trestnému poriadku - autor Š. Minárik a spol.: „súd vyhlásenie obžalovaného neprijme napr. ani vtedy, ak bude mať dôvodné pochybnosti o skutkových tvrdeniach uvedených v obžalobe a na ich odstránenie sa bude javiť ako nevyhnutným vykonanie kontradiktórneho hlavného pojednávania.“ Názor súdu, že „...pokiaľ vyhlásenie o vine prijme, nemôže a nebude môcť ani v budúcnosti korigovať ani skutkovú ani právnu vetu obžaloby a nebude môcť spochybňovať ani právnu kvalifikáciu skutkov ako je uvedené v obžalobe...“ je absolútne neudržateľný, je v rozpore s účelom zákona a v podstate popiera primárnu úlohu súdu - nestranne a spravodlivo rozhodovať o vine a treste pri skutkoch, ktoré sú trestným činom. Pokiaľ sa niekto prizná ku skutku, ktorý zjavne nie je trestným činom alebo je zjavné, že ho nespáchal, súd nesmie prijať takéto vyhlásenie. Práve v tejto súvislosti paradoxne vyznieva odôvodnenie napadnutého rozsudku, že „senát mal isté pochybnosti nie len v súvislosti s konštruovaním skutkových a právnych viet, ale aj v súvislosti s právnou kvalifikáciou niektorých skutkov...“.

V odvolaní obžalovaný Mgr. C. T. ďalej uvádza, že na hlavnom pojednávaní 8. októbra 2015 predseda senátu nezákonne oboznamoval ako listinné dôkazy aj tzv. úradné záznamy, ktoré nemôžu slúžiť ako dôkaz. Spis bol takýmito úradnými záznamami polície účelovo zahľtený. Senát pritom zjavne tieto úradné záznamy vidí a chápe ako nezákonný dôkaz, ako to vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Na tomto hlavnom pojednávaní predseda senátu nezákonne oboznamoval ako dôkazy aj prokurátorom predložené prepisy odposluchov telefonických hovorov. Predseda senátu na žiadosť obhajoby odmietol oboznámiť návrhy orgánu, ktorý žiadal súdy o vydanie príkazov na odpočúvanie. V rozpore s ustanovením § 270 ods. 2 posledná veta Trestného poriadku neboli k dispozícii relevantné správy o tom,

akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený a získaný, teda neboli splnené podmienky na to, aby takýto dôkaz mohol byť vykonaný. Porušenie práva na obhajobu bolo zatajenie informácie, že vyšetrovací spis obsahuje utajovanú prílohu. Závažnejším porušením práva na obhajobu bol postup senátu pri vykonávaní dôkazu - oboznámením vybraných prepisov, získaných na základe rozhodnutie sudcu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. KSBA-V-755-1/2011-Ntt5, pričom aj toto rozhodnutie bolo súčasťou utajovanej prílohy spisu. Senát napriek námietkam obhajoby vykonal dôkaz - oboznámením prepisov telefonických hovorov - bez toho, aby relevantne vzal do úvahy, že mu boli prokurátorom predložené selektívne vybrané odposluchy nahraté na CD, teda odposluchy na seba časovo nijako nenadväzovali. Záznamy a prepisy neboli súdu predložené kompletne v celom rozsahu a došlo k účelovej manipulácii a selekcii zachytenej telekomunikačnej prevádzky. Súdu boli predložené len tie časti, ktoré boli akože podľa orgánov činných v trestnom konaní dôležité. Ak obžaloba posudzuje sama význam zachytených informácií a nepredloží ich súdu kompaktné, ide o narušenie práva na obhajobu, ako aj porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Predseda senátu zároveň vykázaním verejnosti zo súdnej siete narušil zásadu verejnosti súdneho konania, keďže podľa názoru obžalovaného Mgr. T. realizáciou príkazu na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov prestane byť samotný príkaz utajovanou skutočnosťou.

Obžalovaný Mgr. T. ďalej namieta, že bol za sprievodu porušenia jeho práv a bez relevantných dôkazov uznaný vinným v skutku 12) rozsudku, pre ktorý bolo dvakrát začaté trestné stíhanie. Ide o podstatnú chybu z prípravného konania, ktorá zostala súdom nepovšimnutá. Uznesenie o vznesení obvinenia zo 14. marca 2014 navyše nebolo doručené žiadnemu obhajcovi, a to ani obhajcovi, ktorého mal obžalovaný Mgr. T. zvoleného. Taktiež poukazuje na skutočnosť, že vo všetkých skutkoch, v ktorých bol obvinený uznesením, a následne 5. júla 2016 vzatý do väzby, bol v celom rozsahu oslobodený. Tento stav hovorí jasne, a to, že stíhanie a obvinenie osoby obžalovaného Mgr. T. bolo od samého počiatku nedôvodné, nezákonné, zaujaté a účelové.

K dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku obžalovaný Mgr. T. namieta, že bol za porušenia jeho práv a bez relevantných dôkazov uznaný vinným zo skutku v bode 10) rozsudku zo spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona.

Následne obžalovaný Mgr. T. v odvolaní poukazuje na výpoveď J. pred sudcom pre prípravné konanie z 5. júla 2013, ktorý poprel vyplatenie odmeny obžalovanému Mgr. T. za poskytnutie informácie. Prvýkrát spomína J. obžalovaného Mgr. T. už ako spolupracujúci obvinený pri výsluchu z 27. februára 2014, kedy uviedol, že mu odovzdal 500,- eur v bare B. tým spôsobom, že si podali ruky a J. mal vo svojej peniaze, ktoré obžalovanému Mgr. T. odovzdal. E. teda toto odovzdanie za žiadnych okolností nemohol vidieť. Súd usvedčil obžalovaného Mgr. T. aj selektovaným odpočutým telefonickým hovorom medzi ním a J.. Tento odposluch súd preukázateľne interpretoval nesprávne. J. sa častokrát na verejnosti vyjadroval bez vedomia obžalovaného Mgr. T., že ho osobne pozná, že tento dokáže na jeho žiadosť veci zariadiť, a že za takéto služby mu treba platiť. Keď sa o tomto obžalovaný Mgr. T. dozvedel, zatelefonoval J. a rozčúlene a s dávkou ironie mu vyčítal šírenie takýchto informácií, a že mu je v podstatne dlžný peniaze, ak o ňom takéto informácie šíri, ale on v skutočnosti od neho žiadne peniaze nevidel. Obsah tohto hovoru bol však hodnotený bez kontextu na základe účelovej a nekritickej selekcie odposluchov.

Spáchanie skutku pod bodom 11) obžaloby obžalovaným Mgr. T. bolo vyvrátené aj výpoveďami E., ktorý nemal vedomosť o žiadnych peniazoch, ktoré by obžalovaný Mgr. T. za predmetnú službu zinkasoval, výpoveďami svedkov Mgr. S. S. a Mgr. J. J.. Títo potvrdili, že obžalovaný Mgr. T. nikdy nemal prístup na pracovisko odpočúvania, a teda sa nemal ako dostať k informáciám ohľadom J. C.. Z tohto odpočúvania sa ani nevyhotovovali písomné prepisy. Z týchto odposluchov ani nevyplynula akákoľvek vedomosť o existencii a priebehu konfliktu C. so E. a E.. Svedok C. uviedol na hlavnom pojednávaní 19. novembra 2015, že po zanedbateľnom incidente so E. a E. sa s nikým osobne ne bavil. Zároveň súd vo výroku nedôvodne prezumuje, že obžalovaný Mgr. T. bol osobou zasahujúcou do priebehu vyšetrovania, pričom na takýto arbitrárny záver neexistuje žiaden dôkaz. Súd ďalej v bode 9) rozsudku nedôvodne prezumuje, že došlo k spáchaniu trestnej činnosti, a to na základe vyhlásenia o vine

E. a E., a napriek tomu, že z výpovede poškodeného C. jednoznačne vyplynulo, že charakter a spôsob konania E. a E. voči nemu nenaplnilo znaky akéhokoľvek trestného činu.

K bodu 12) napadnutého rozsudku, v ktorom bol obžalovaný Mgr. T. uznaný vinným zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, tento v odvolaní uvádza, že súd absolútne pozmenil právnu kvalifikáciu skutku a znenie skutkovej vety. Tým nezostala zachovaná totožnosť skutku. Opätovne sa vo výrokovvej vete rozsudku vyskytuje neurčité slovné spojenie v podobe „v presne neustálenom dni v mesiaci máj roku 2006...že na druhý deň bude zadržaný príslušníkmi polície.“ Obžalovaný Mgr. T. sa domnieva, že pokiaľ je známy dátum akcie, kedy mala polícia v úmysle zadržať C. S., mal by byť v rozsudku aj ustálený presný dátum, kedy mal obžalovaný Mgr. T. údajne upozorniť v meste G. O. J. na informáciu o zadržaní S.. Súd vo výroku konštatuje aj spáchanie trestného činu lúpeže v roku 2006, hoci k nemu zo strany S. nedošlo, keďže trestné stíhanie bolo v tejto veci zastavené z dôvodu, že je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený. Popis skutku, ktorý ustálil senát, nezodpovedá skutočnosti a nemá ani oporu vo vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní. V súdom ustálenej skutkovej vete už nebol konštatovaný ani motív údajného korupčného konania obžalovaného Mgr. T., ktorým mali byť xenóny na VW Passat. Obžalovaný Mgr. T. totiž preukázal, že si ich zabezpečil individuálne niekoľko mesiacov pred údajným skutkom. Výsluchom relevantných osôb bolo na hlavnom pojednávaní preukázané, že tento skutok, tak ako je opísaný, sa vôbec nestal. Listinnými dôkazmi obžalovaný Mgr. T. preukázal, že tento skutok nemohol spáchať, keďže práve on bol iniciátorom a hlavným spúšťačom trestného stíhania S., keďže 29. apríla 2006 vydával podnet na začatie jeho trestného stíhania a vnesenie obvinenia. To, že by sa takýto skutok vôbec stal, poprela aj bývalá družka J., ako aj samotný S..

Prvostupňový súd nepochopiteľne v skutku 13) obžaloby ustálil vinu len na základe výpovedi J. a D. a neopodstatnene ustálil záver, že J. nemohol získať informáciu o možnom zadržaní S. od nikoho iného, keďže sa v tom čase preukázateľne z policajtov stýkal jedine s obžalovaným Mgr. T.. Takéto závery sú arbitrárne, nesprávne a nie sú ničím podložené. Podľa obžalovaného Mgr. T. bol J. v čase údajného spáchania skutku v priamom osobnom alebo telefonickom kontakte s ďalšími minimálne 30 osobami z policajného prostredia. Výpoveď D. je navyše nepoužiteľná, pretože všetky jeho informácie ohľadom osoby obžalovaného Mgr. T. mali pochádzať od J., teda „z druhej ruky“.

Obžalovaný Mgr. T. ďalej v odvolaní poukázal na meniacu sa tendenciu výpovedí J., ktorú pripisuje sľubom vyšetrovateľa a prokurátora J., že mu budú poskytnuté nenáležité výhody a trest vo výmere 8 rokov, ak „potopí“ obžalovaného Mgr. T.. V júli 2013 J. popieral, že od neho obžalovaný Mgr. T. zinkasoval nejaké peniaze a v novembri 2013 sa J. vyjadril, že obžalovaného Mgr. T. pozná 15 rokov, pracoval pre neho ako informátor, ale v obchodnom vzťahu s ním nebol, žiadne práce preňho nerobil. Obžalovaný Mgr. T. namietla, že skutky 11) a 13) obžaloby neboli predmetom trestného stíhania, alebo boli dodatočne vyprodukované J..

K dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku obžalovaný Mgr. T. namietla, že prokuratúra neuniesla dôkazné bremeno a nezabezpečila dostatočné množstvo hodnoverných a overiteľných dôkazov na podporu svojich tvrdení o účasti obžalovaného Mgr. T. na trestnej činnosti. Súd sa nevysporiadal so zjavnými rozpormi vo výpovediach tzv. svedkov a kajúcnikov a v týchto zjavných rozporoch nevidel priestor na existenciu dôvodnej pochybnosti v ich tvrdeniach. Nejasnosť alebo neúplnosť skutkových zistení súdu vyplýva aj z absencie kritického hodnotenia hodnovernosti výpovedí. Odkazuje na rozsudok Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 4T/48/2013, v ktorom súd oslobodil tzv. „G.“ O. Y., a v ktorom predseda senátu konštatuje, že „svedecké výpovede osôb, ktoré svedčia v trestnej veci obžalovaného z dôvodov ich očakávaného trestného stíhania, resp. očakávaného zmiernenia dôsledkov ich trestného stíhania a vystupujú v pozíciách tzv. kajúcnikov, vzhľadom na svoju povahu môžu byť výsledkom manipulácií získať výhody voči sebe. Tieto výpovede treba podporiť aj priamymi dôkazmi, ktoré by vytvorili ucelenú sieť dôkazov, ktoré by preukázali, či sa obžalovaný dopustil uvedených skutkov.“ Najvyšší súd tento rozsudok potvrdil a vo svojom rozhodnutí uviedol, že „pre uznanie viny nemôžu stačiť len výpovede spolupracujúcich osôb, ktoré nie sú potvrdené aj ďalšími, či už priamymi alebo nepriamymi dôkazmi, ak navyše nie je možné vylúčiť ich účelovosť motivovanou snahou získať

miernejší trest oproti ostatným obžalovaným z tej istej trestnej činnosti.“ Konštatuje, že nikdy viac trestných činov nespáchal, má čistý register trestov, pracoval vyše 20 rokov ako príslušník Policajného zboru, bol viackrát odmenený a povýšený a nikdy nebol trestne stíhaný a nebolo voči nemu vedené ani priestupkové konanie. Získal aj previerku Národného bezpečnostného úradu. Nepreukázalo sa, že by obžalovaný Mgr. T. bol tou osobou, ktorá by pomohla niekomu kedykoľvek zničiť akýkoľvek dôkaz v trestnom konaní, že by bol osobou, ktorá by sabotovala vyšetrovanie akejkoľvek trestnej činnosti, alebo že by niekedy niekoho akýmkoľvek spôsobom ovplyvňoval. Namieta, že jemu, ako osobe doposiaľ netrestanej, bezúhonnej, osobe služobne oceňovanej a povyšovanej, osobe s priaznivou charakteristikou a hodnotením, bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní štyri roky a šesť mesiacov, a to v sadzbe tri až osem rokov. V tejto sadzbe je v rámci rozhodovacej súdnej praxe možné, zákonné i úplne bežné ukladať podmienečný trest odňatia slobody a obžalovaný Mgr. T. má zato, v jeho prípade neexistuje zákonná prekážka, prečo by práve v jeho prípade nemohlo dôjsť k podmienečnému odsúdeniu. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti považuje uložený trest za zjavne neprimeraný a úplne nedôvodný.

Odvolaciemu súdu preto obžalovaný Mgr. T. navrhuje, aby po preskúmaní napadnutého rozsudku, z niektorých dôvodov uvedených v ustanovení § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Trestného poriadku, zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku ho spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodil. Alternatívne odvolaciemu súdu navrhuje, aby po preskúmaní veci, a to z niektorých dôvodov uvedených v ustanovení § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Trestného poriadku, zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné iba sčasti a odvolania obžalovaných P. V. a Mgr. C. T. sú dôvodné v plnom rozsahu.

Súd prvého stupňa v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní vykonal dôkaz - prehratie zvukových záznamov telefonických rozhovorov získaných na základe rozhodnutia sudcu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. V-755-1/2011-Ntt5 /toto rozhodnutie bolo súčasťou utajovanej prílohy/. Pri vykonaní tohto dôkazu išlo o vybrané odposluchy vytrhnuté z kontextu, ktoré na seba nenadväzovali časovo ani logicky. Odvolací súd sa nechce zaoberať myšlienkou, či tieto odposluchy boli alebo neboli vyšetrovateľom za podpory prokuratúry počas prípravného konania zámerne vyňaté zo spisového materiálu, ale v konečnom dôsledku musí konštatovať, že zvukové záznamy a ich prepisy neboli súdu predložené komplexne v celom rozsahu, čím došlo k manipulácii a selektovaniu týchto odposluchov. Orgány prípravného konania za základe svojej úvahy záznamy /prepisy/ skrátili a súdu boli predložené len tie jeho časti, ktoré podľa názoru obžaloby jednoznačne usvedčujú obžalovaných zo spáchania žalovaných deliktov.

V takomto stave bol potom dôkaz vykonaný, čo rezultovalo do skreslenia dôkazu. Odvolací súd má za to, že treba prisvedčiť odvolaciemu dôvodu obžalovaných, že došlo k porušeniu práva na obhajobu, nakoľko je povinnosťou súdu predložiť odposluchy ako celok, bez ohľadu na ich obsah, bez zatajania informácie, že vyšetrovací spis obsahuje utajovanú prílohu. Iba takýto dôkaz možno považovať za legálny. Obdobné pochybenie bolo pritom v inom trestnom konaní dôvodom na zrušenie rozsudku. Ide konkrétne o uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3To 6/2009 z 23. júna 2009, kde najvyšší súd ako odvolací súd vyslovil v odôvodnení zrušujúceho uznesenia, že aj keď ide o použiteľnosť zvukového záznamu, ktorého nariadenie a následné vykonanie bolo legálne, avšak došlo k manipulácii s týmto dôkazom, tento sa stáva nedôveryhodným a vo svojej podstate aj nepoužiteľným. O význame tohto dôkazu svedčí aj skutočnosť, že špecializovaný trestný súd v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku sa týmto záznamom /prepisom/ rozsiahlo zaoberal a vyvodil z neho aj príslušné právne závery, pričom tento dôkaz považoval za jeden z hlavných, na základe ktorého potom bolo rozhodnuté o spáchaní predmetnej trestnej činnosti obžalovanými.

Najvyšší súd Slovenskej republiky akceptuje v tomto smere tvrdenie obhajoby, že predmetné zvukové záznamy boli menené bez kontroly súdu a obhajoba a ani obvinení nemali možnosť oboznámiť sa s ich obsahom v celom rozsahu. Krátenie práva obžalovaného na spravodlivé súdne konanie je možné len z dôvodu ochrany základných práv iného jednotlivca alebo z dôvodu verejného záujmu. V rozhodovanej veci v naznačenom smere nie je možné hovoriť o nevyhnutnosti obmedzenia práva na obhajobu a na spravodlivé súdne konanie v podobe zatajenia dôkazov. Je potrebné poukázať na ustálené rozhodovanie Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP), ako aj súdov Slovenskej republiky, že pokiaľ sama obžaloba posudzuje význam informácií zatajených obhajobe, nemôže vyhovieť požiadavkám čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru. Existencia dôvodov zatajenia dôkazov obhajobe musí vychádzať iba z uznaných dôvodov, pričom tieto musia podliehať kontrole súdu, ktorému by takýto dôkaz mal byť v celosti oboznámený a až následne súd môže rozhodnúť o kolízii práva na obhajobu a spravodlivé súdne konanie s daným dôvodom zatajenia dôkazu v prospech jednej z procesných strán. Tieto závery sa v plnom rozsahu týkajú posudzovanej trestnej veci, aj keď je možné pripustiť úvahu, že nešlo o zatajenie dôkazov vo vzťahu k obhajobe, ale skôr o svojvoľný zásah do obsahu dôkazu. Závery z takých postupov sú však vždy rovnaké, že totiž dôkaz pôvodne legálny sa dostáva ako zmanipulovaný z oblasti legality, že je ho potom možné finálne označiť za nezákonný, a teda nepoužiteľný pre súdne potreby. Odposluchy osôb, resp. prepisy takého záznamu zásadne musia byť súdu predložené ako kompaktný celok, bez ohľadu na obsah, pokiaľ taký dôkaz si nárokuje na označenie legálny. Len súd potom môže taký dôkaz hodnotiť, ale základným predpokladom je jeho celistvosť. S naznačenou otázkou sa súd prvého stupňa nijako nevyrovnal, ale takému nedokonalému dôkazu dal prioritu, o čom svedčí už spomínané písomné vyhotovenia napadnutého rozsudku.

V ďalšom konaní bude preto potrebné zvážiť naznačené okolnosti a snažiť sa o nápravu terajšieho stavu. Logickým postupom by bolo získanie celého zvukového záznamu /prepisu/ a len súd by mohol v prípade existencie takého kompletného dôkazu posúdiť, ktoré časti sa týkajú žalovanej trestnej činnosti, resp. nie sú relevantné.

Okrem naznačeného procesného pochybenia sa súd prvého stupňa dopustil hmotnoprávneho pochybenia, keď u obžalovaného P. V. nesprávne právne kvalifikoval skutok v bode 15) obžaloby ako obzvlášť závažný zločin podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a/ Trestného zákona, teda ako zločin podielníctva v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate - spáchaný ako člen nebezpečného zoskupenia - zločineckou skupinou. Súčasne bol P. V. uznaný za vinného zo zločinu podľa § 296 Tr.zák. (zločinecká skupina). Podstatou trestného činu podielníctva malo byť to, že obžalovaný V. mal v dvoch prípadoch prevziať z titulu jeho „vrcholového“ postavenia v zločineckej skupine od O. J. sumu 1.500,- Eur, a 2.500,- Eur pochádzajúcu z násilného vymoženía pohľadávky zločineckou skupinou.

Najvyšší súd len dodáva, že zločinecká skupina je vyššou formou organizovaného zločinu, ktorá mala spáchať aj zločin vydierania, z ktorého pochádzali finančné prostriedky. Zmyslom samotnej zločineckej skupiny je páchať zločiny za účelom priameho alebo nepriameho získania finančnej alebo inej výhody. Samotný následok ako neoddeliteľný znak objektívnej stránky zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona v sebe absorbuje následok, vyplývajúci zo zločinu na páchanie ktorého bolo nebezpečné zoskupenie vytvorené (vydieranie). Poškodenie objektu trestným činom podielníctva je menej významné v porovnaní s poškodením objektu zločinom podľa § 296, pri ktorom sa uplatňuje vyššia forma trestnej súčinnosti. Obhajoba správne poukázala na rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-2T/14/2013 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 To 9/2014 z ktorých vyplýva, že preberanie výnosu z trestnej činnosti páchanej inými osobami alebo disponovanie s takým výnosom z dôvodu určitého postavenia v zločineckej skupine alebo činnosti pre takú skupinu je obsiahnuté v právnej kvalifikácii zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a nejde o jednočinný súbeh s trestným činom podielníctva podľa § 231 Trestného zákona. Preto bol odsúdený M. z obžaloby pre trestný čin podielníctva oslobodený. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že pohltenie právnej kvalifikácie trestného činu podielníctva trestným činom podľa § 296 Trestného zákona, resp. prednosť naposledy uvedenej kvalifikácie (pri vylúčení jednočinného súbehu trestných činov) má v tomto prípade rovnaký skutkový a právny základ

ako u člena zločineckej skupiny ako aj u osoby činnej pre túto skupinu. V trestnej veci I. M. a spol. súd prvého stupňa a rovnako i odvolací Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2 To 9/2014 posúdil situáciu obdobne, keď k odvolaniu prokurátora uviedol: Vzhľadom k účelu založenia zločineckej skupiny, ktorým bolo získanie finančnej výhody s čím trestný zákon definične počíta, je touto legislatívnou konštrukciou predznamenaný vzťah špeciality kvalifikácie podľa § 296 Trestného zákona a teda vylúčenie súbehu vo vzťahu k ustanoveniu § 231 Trestného zákona. Príkladom podielníctva podľa § 231 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona, avšak vo viacčinnom súbehu, je prípad, ak by súčasťou zamerania zločineckej skupiny bolo páchanie trestnej činnosti, napríklad v prípade priekupníctva kradnutých predmetov, napr. umeleckých diel. Vedúci člen skupiny, ktorý by jednotlivé priekupnícke činy nespáchal, avšak poberal by prostriedky z tejto činnosti a eventuálne rozhodoval o ich poskytnutí iným osobám, by však bol aj v tomto prípade iba páchatelom zločinu podľa § 296 Trestného zákona. Páchatelom obzvlášť závažného zločinu podielníctva podľa § 231 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona by bol len ten člen zločineckej skupiny, ktorý by sám páchal aj viacčinne sa zbiehajúcu trestnú činnosť.

Ústavný súd priznáva judikatúre ESLP normatívne pôsobenie. Preto ak súdy Slovenskej republiky nepoznajú alebo ignorujú judikatúru ESLP, tým nielenže negujú aplikáciu jednotlivých článkov Dohovoru (čl. 13), ale tiež vydávajú Slovenskú republiku riziku nastúpenia jej medzinárodnej zodpovednosti za porušenie záväzkov vyplývajúcich z čl. 46 Dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy. ESLP vo viacerých rozhodnutiach vyslovil, že obvinený má práva konkrétne a účinné a nie teoretické a iluzórne.

Každý v zmysle čl. 6 Dohovoru, čl. 46 ods. 1 Ústavy a § 2 ods. 7 Trestného poriadku má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa písm. d/ ods. 3 čl. 6 Dohovoru má každý minimálne právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu. V tomto článku sa v celom rozsahu prelína zásada rovnosti zbraní. ESLP v judikatúre (rozsudky vo veci Unterpertinger proti Rakúsku z 24. novembra 1986, č. 9120/80, a vo veci Bricmont proti Belgicku zo 7. júla 1989, č. 10857/84) zaujal stanovisko, že keď sa výpovede svedkov vzali do úvahy pri preukazovaní vierohodnosti určitých obvinení, zákaz konfrontácie značne obmedzuje obžalovaného v zmysle čl. 6 Dohovoru.

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj rovnosť zbraní či príležitostí tak, aby každá zo strán mohla obhajovať svoju vec za podmienok, ktoré ju z pohľadu konania ako celku podstatným spôsobom neznevýhodňujú vo vzťahu s protistranou. Cieľom zásady rovnosti zbraní je potom dosiahnutie spravodlivej rovnováhy medzi stranami sporu (ESLP vo veci MetalcoBt. v. Maďarsko, rozsudok z 1. februára 2011, č. 34976/05). Ústavný súd viackrát v judikatúre zdôraznil povinnosť orgánov verejnej moci, vrátane súdov, interpretovať a aplikovať právo z pohľadu ochrany základných práv a slobôd, z čoho pre ne vyplýva povinnosť interpretovať jednotlivé ustanovenia podústavného práva z pohľadu účelu a zmyslu ochrany Ústavou zaručených práv a slobôd. Ústavný súd zasahuje do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a chráni základné práva až vtedy, keď tieto práva nechránia všeobecné súdy. Orgány činné v trestnom konaní a súd sú povinné obvinenému jeho práva nielen formálne priznať, ale poskytnúť mu plnú a reálnu možnosť na ich uplatnenie podľa § 34 ods. 4 Trestného poriadku.

Súdy poskytujú všeobecne ochranu ústavnosti a zákonnosti tým, že v konaní postupujú a rozhodujú v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi normami trestných kódexov, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na ochranu nezávislým a nestranným súdom. Dôvodne možno mať pochybnosti o nezaujatosti pre pomer k veci, ak konanie evidentne prebieha za okolností, ktoré opodstatnene vyvolávajú podložené pochybnosti o správnosti a zákonnosti procesného postupu, ktorým sa garantuje právo na obhajobu a navonok sa prejavuje objektívnosť a nestrannosť. V zmysle základných zásad Trestného poriadku predpokladaných v § 2 ods. 9 - 12 postupuje prokurátor, ako nositeľ dôkazného bremena, v konaní tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti,

pričom dôkazy tak v prospech ako aj neprospech obvineného obstaráva z úradnej povinnosti v záujme umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Je právom, nie povinnosťou, strán zabezpečovať dôkazy. Súď môže v záujme spravodlivého rozhodnutia vo veci samej, vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhli. V konaní získané dôkazy hodnotí súď podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo ako aj v ich súhrne.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku súď v odôvodnení rozsudku stručne uvedie dokázané skutočnosti, dôkazy preukazujúce jednotlivé skutkové zistenia a úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú, spôsob vysporiadania sa s obhajobou obžalovaného, dôvody pre ktoré nevyhoveli ďalším návrhom na vykonanie dokazovania a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu.

ESLP vo veci Benderskiy proti Ukrajine (rozsudok z 15. novembra 2007, č. 22750/02, § 46) uviedol, že dôvod sťažovateľa bol ak nie rozhodujúci, prinajmenšom veľmi dôležitý pre vyriešenie sporu, a vyžadoval si teda špecifickú a explicitnú odpoveď zo strany súdov. Pri neexistencii akejkoľvek odpovede na tento argument, súdy nezabezpečili sťažovateľovi jeho právo na spravodlivý proces v zmysle článku 6 § 1 Dohovoru, teda došlo k porušeniu tohto ustanovenia. Vo veci Vetroenko proti Moldavsku (rozsudok z 18. mája 2010, č. 36552/02, § 55) uviedol, že jednou z požiadaviek čl. 6 Dohovoru na vnútroštátne súdy je, aby sa zaoberali najdôležitejšími argumentmi vznesenými účastníkmi konania a aby uviedli dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Opomenutie zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo zjavne svojvoľné (arbitrárne) zaoberanie sa takými argumentmi je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu.

Jednou z najdôležitejších súčastí práva na spravodlivý proces je povinnosť súdu náležite sa vysporiadať s relevantnými argumentmi procesnej strany trestného konania. Procesnej strane súď musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery napadnutého rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich okolnostiach. Právo na spravodlivý proces zahŕňa i povinnosť súdov vysporiadať sa so všetkým, čo v priebehu konania vyšlo najavo a čo procesné strany tvrdia, keď to má vzťah k meritu veci. Ak súdy túto zákonnú povinnosť nedodržia, a to jednak tým, že so zistenými skutočnosťami i alebo tvrdenými námietkami sa nezaoberajú vôbec alebo sa s nimi vysporiadajú nedostatočným spôsobom, má to za následok nedostatok konania, premietajúci sa ako zásah do Ústavou zaručeného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a do práva na súdnu ochranu. Právu na spravodlivý proces zodpovedá povinnosť súdov rozhodnutie riadne odôvodniť a adekvátne sa, čo do myšlienkových konštrukcií, racionálne logickým spôsobom vysporiadať so všetkými dôkazmi. Rovnako i s argumentačnými tvrdeniami uplatnenými účastníkmi konania, lebo v opačnom prípade dochádza k ústavnoprávnemu deficitu obdobnému kategórii neústavnosti v podobe tzv. opomenutých dôkazov.

Za arbitrárne zaoberanie sa argumentmi procesnej strany možno považovať napríklad konštatovanie súdu, že tvrdenia sú nesprávne alebo irelevantné, a to bez toho, aby súď dostatočne vysvetlil, prečo ich považuje za nesprávne alebo irelevantné. Možno tiež uviesť, že čím dôkladnejšia a podrobnejšia (hlbšia) je argumentácia procesnej strany, tým dôkladnejšie musí byť vysvetlenie súdu, keď chce tieto argumenty vyvrátiť alebo spochybniť. Nestačí ich procesnej strane iba odmietnuť, ale musí byť uvedené, v čom konkrétne ich nesprávnosť spočíva. Proti argumentácii súdu musí byť jasná, zrozumiteľná a dostatočne konkrétna, aby naozaj smerovala k vyvráteniu alebo spochybneniu námietky uplatnenej účastníkom konania.

Skutočne užitočným v trestnom procese nie je ani tak fakt priznania spolupracujúcej osoby, resp. že osoba vypovedala proti svojim bývalým kumpánom a obvinila ich z určitých deliktov, ako skôr to, že táto výpoveď môže napomôcť k získaniu oveľa objektívnejších dôkazov v súdnom procese. Dohoda o vine a treste, ako už z názvu vyplýva, je dvojstranný súhlasný prejav vôle, ktorý za splnenia zákonných podmienok vymedzených v § 232 Trestného poriadku môže uzavrieť prokurátor s obvineným.

Zjednodušene povedané, ide o akúsi zmluvu, kde na jednej strane obvinený prizná svoju vinu a na strane druhej prokurátor navrhne nižší trest (prípadne upustenie od potrestania). Takúto dohodu schvaľuje súd. Význam konania o dohode o vine a treste spočíva v tom, že správne vedená a štruktúrovaná dohoda o vine a treste je prospešná pre obvineného, štát a aj pre súdnictvo. Je zároveň prospešná aj z hľadiska občanov, pretože vedie k úspore verejných financií, t. j. peňazí daňových poplatníkov, a najmä k rýchlejšiemu odsúdeniu páchatel'ov trestného činu rozsudkom a k uzavretiu trestných prípadov. Dohoda o vine a treste je obzvlášť užitočná pre prokurátorov v prípadoch organizovaného zločinu, v ktorých nebudú splnené podmienky pre podmienené zastavenie trestného stíhania spolupracujúceho obvineného, pretože môže viesť k spolupráci s obvineným pri vyšetrovaní a ďalšom trestnom stíhaní členov organizovanej zločineckej alebo teroristickej skupiny alebo ich spolupáchateľ'ov. Morálna oprávnenosť takéhoto postupu orgánov ochrany práva spočíva v tom, že dohoda o vine a treste je nepochybne na jednej strane prejavom ochoty páchatel'a prevziať zodpovednosť za svoj čin, čo môže byť prvým krokom k jeho resocializácii. Na druhej strane umožňuje poskytnutie určitých úľav obvinenému, ktorý poskytol spoluprácu, resp. spolupracuje pri svojom stíhaní alebo pri stíhaní iných páchatel'ov ako protihodnotu za takýto (ústretovej) postoj a aktivitu, ktorá vedie k rýchlejšiemu a lacnejšiemu účelu trestného konania. V zmysle čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, o vine a treste má rozhodovať výlučne súd a nie policajt s prokurátorom. Trestný poriadok síce umožňuje rôzne odklony, ale je nutné ich posudzovať v kontexte s § 1, podľa ktorého trestné činy majú byť náležité zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní. Potiaľto je toto konštatovanie pozitívnym vymedzením.

V spojitosti s uznaním dôkazovej hodnoty výpovede spolupracujúceho kajúcnika sa však vyžaduje celý rad podmienok. Súd by nemal zakladať rozhodnutie o odsúdení iba na samotnom obvinení kajúcnika, resp. kajúcnikov. Takéto výpovede nemožno však len tak obísť, treba ich vziať do úvahy, ale po vyhodnotení ďalších dole citovaných faktorov:

- povahy delikventa, ktorý obviňuje, a vzťahy, ktoré predtým udržiaval s osobou označenou za spolupáchatel'a,
- podrobnom preverení možnosti existencie nečestných motívov, ku ktorým sa iba ťažko môže priznať, napr. pomsta, osobná nenávisť, roztrpčenie, úplatok, prostredníctvom tzv. príslubu výhod v súdnom procese atď., ktoré by viedli k obvineniu nevinné osoby. Tieto motívy umožňujú označiť výpoveď za falošnú alebo podvrhnutú, alebo prinajmenšom jej uberajú na vierohodnosti,
- vylúčení možnosti, že obviňujúca výpoveď je eventúalnym šikovným alibi s cieľom zbaviť sa vlastnej viny.

Ako vyplýva z obsahu trestného spisu, vo vzťahu k obžalovanému P. V., pri chronologickom postupe výpovedí, napr. obvineného C. E. je zrejmé, že jeho prvá výpoveď ako obvineného bola učinená 2. augusta 2013 - kedy poprel akúkoľvek účasť v zločineckej skupine s tým, že žiadna zločinecká skupina neexistuje;

9. augusta 2013 + 10. júna 2014 - poprel, žeby obv. P. V. mal vedomosť o vymáhaní pohľadávky od poškodeného C. alebo žeby V. dostal od J. finančné prostriedky;

11. septembra 2014 bola vylúčená trestná vec obv. E. a obv. J. zo spoločného konania;

23. septembra 2014 bol E. vypočutý v novom procesnom postavení ako svedok. Keď mu vyšetrovateľ položil otázku, prečo chce konanie o Dohode o vine a treste, keď sa ničoho nedopustil, odpovedal, že nemá dôveru v súdnictvo, súdy sú nespravodlivé..., chce dosiahnuť trest 8 rokov, tak sa radšej priznám;

10. októbra 2014 bol E. uznesením vylúčený zo spoločného konania z trestnej veci J. a „vrátený“ späť do toho istého konania, z ktorého bol vylúčený a opätovne mal procesné postavenie obvineného.

Na poslednom hlavnom pojednávaní pred súdom sa prihlásil o slovo, že chce doplniť svoju výpoveď v tom smere, že bol prítomný pri odovzdaní peňazí z vydierania - skutok pri V..

Do postavenia kajúcnikov sa dostali aj G. E., ale i ods. J., ktorý neskôr vystupoval v procesnom postavení svedka, keďže v závere vyšetrovania s ním bola uzavretá Dohoda o vine a treste v samostatnom konaní. Všetkým boli uložené tresty odňatia slobody vo výmere 8 rokov. Ako vyplýva z

hore uvedeného, jediným cieľom týchto tzv. kajúcnikov, bolo získať nižší trest. Skutočnosť, že tento dosiahli, bolo uzavretie dohôd o vine a treste, ale až po tom, ako títo (po vylúčení vecí, opätovnom spájaní vecí do spoločného konania), začali usvedčovať P. V., hoci predtým vypovedali úplne opačne a jeho účasť v skupine vylučovali. Súd prvého stupňa vyhodnocuje (najmä na strane 76 napadnutého rozsudku) výpovede tzv. spolupracujúcich svedkov - išlo najmä o O. J. a C. E., resp. obžalovaných, ktorí využili odklony sui generis v trestnom konaní spočívajúce v priznaní sa (obžalovaní E. a E.) a poukázal pritom na konanie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 To 7/2012, 2 To 9/2014; zároveň správne konštatuje, a aj teraz konajúci senát najvyššieho súdu zastáva rovnaké stanovisko, že výpovede svedkov - slangovo niekedy označovaných ako „kajúcnici“ podliehajú voľnému hodnoteniu dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, rovnako ako každý iný dôkaz. Rozhodujúca je však konkrétne dôkazná situácia. Hoci výpoveď kajúcnika je zákonným dôkazom, ešte neznamená, že výpoveď je pravdivá, neznamená to však ani opak.

V súčasnosti prejednávanej trestnej veci ide však, podľa názoru senátu najvyššieho súdu o vypuklú snahu orgánov činných v trestnom konaní, stíhať a následne odsúdiť obžalovaného P. V. a preto je možné prisvedčiť názoru odvolateľa V. uvedenom v odvolaní, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní bola snaha zaraďovať ho do rôznych zločineckých skupín, aj nahováraním svedkov - napr. i svedka J., nielen kajúcnikov na krivé výpovede, s cieľom kriminalizovania jeho osoby.

Najvyšší súd nebude jednotlivo hodnotiť vykonané dôkazy. Toto bude vecou súdu prvého stupňa, ktorého povinnosťou bude po vrátení veci, dôsledne sa zaoberať obhajobnými námietkami oboch obžalovaných V. a T., v kontexte vyššie rozpísanými v ich obhajobe uvedenej v odvolaní podrobne rozpísanými v tomto uznesení a s ktorými obhajobnými námietkami sa odvolací súd plne stotožňuje.

K dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku obžalovaný Mgr. T. uvádza, že v obžalobe bol skutok 13) nesprávne nadkvalifikovaný ako zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona v súbehu so zločinom marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona a trestný čin prijímania úplatku podľa § 328 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona. Obžalovaný Mgr. T. v odvolaní namieta, že bol uznaný vinným v skutku v bode 12) rozsudku (podľa obžaloby skutok 13), a to zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, a to aj napriek porušeniu jeho práv a procesných ustanovení. Najvyšší súd len dodáva, že zrejme gramatickou alebo inou písárskou chybou sa v napadnutom rozsudku pri skutku v bode 12) objavuje slovo „zločin“, hoci z právnej kvalifikácie vyplýva že sa jedná o „prečin“. Podľa § 87 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je päť rokov ak ide o prečin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky. Trestná sadzba v ustanovení § 326 písm. a/ Trestného zákona je dva roky až päť rokov. Súd dospel k záveru, že žalovaný skutok je prečinom, a to s miernejšou trestnou sadzbou v porovnaní s obžalobou. Zmena právnej kvalifikácie zo strany súdu sa mala premietnuť aj do zániku trestnosti činu, a teda do kratšej premlčacej doby. Súd sa mal ex offo zaoberať aj otázkou premlčania trestného činu vo vzťahu k miernejšej právnej kvalifikácii skutku ako prečinu. Bol teda povinný posúdiť aj okolnosť, či bolo vznesené obvinenie ešte v tejto kratšej dobe. Skutok mal byť spáchaný v lete roku 2006. Trestné stíhanie bolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní začaté dvakrát, jedenkrát 30. januára 2014 a druhýkrát 14. marca 2014. Uznesenie o druhom začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia nebolo doručené obhajcovi obžalovaného Mgr. T., aj keď bol obvinený vo väzbe. Preto sa odvolateľ Mgr. C. T. dôvodne domnieva, že pokiaľ bol uznaný vinným zo spáchania prečinu, ku ktorému malo dôjsť v roku 2006 a k začatiu trestného stíhania a k obvineniu došlo v roku 2014, došlo k zániku trestnosti činu uplynutím premlčacej doby.

K dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku obžalovaný Mgr. T. namieta a odvolací súd uznáva, že uložený trest je zjavne neprimeraný, a že bola nedôvodne konštatovaná existencia priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona. Ak by súd akceptoval premlčanie skutku v bode 13) obžaloby, nemohol by ukladať úhrnný trest, ani použiť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona.

Povinnosťou súdu prvého stupňa bolo u obžalovaného T. (skutok v bode 12) napadnutého rozsudku), vyrovnať sa s otázkou trestnosti skutku z hľadiska premlčania trestného stíhania. Najvyšší súd v rozsudku z 11. decembra 2014, sp. zn. 5 Tdo 33/2013, okrem iného uviedol, že obvinený nemá povinnosť uplatniť námietku premlčania, ale povinnosť zo zákona aplikovať ustanovenia o premlčaní a neprípustnosti trestného stíhania má súd, ak taká skutočnosť nastane. Ignorácia posúdenia otázky premlčania trestného stíhania, ktorá je vo veci relevantná a rozhodujúca, znamená porušenie čl. 6 Dohovoru.

Z aspektu dĺžky premlčacej doby nie je podstatné, ako skutok kvalifikoval prokurátor v obžalobe alebo policajný orgán pri vznesení obvinenia v predchádzajúcom štádiu trestného konania, rozhodujúca je skutočná povaha trestného činu ako ju vyhodnotí súd po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní (R. č. 91 Zbierka stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov vo veciach trestných č. 7/2015).

Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že súd prvého stupňa v porovnaní s obžalobou pozmenil právnu kvalifikáciu skutku v bode 10) napadnutého rozsudku, pozmenil skutkovú vetu a tým neostala zachovaná totožnosť skutku. Popis skutku, ktorý ustálil senát, navyše trpí všeobecnosťou, neurčitosťou a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Používa pritom výrazy ako „v presnejšie nezistenom období“, „presnejšie nešpecifikované vedomosti o trestnej činnosti“. Javí sa nebezpečným, že skutkový základ tohto výroku rozsudku nespĺňa atribút nezameniteľnosti s iným skutkom.

Obžalovaní V. a T. namietajú v odvolaniach že v priebehu hlavného pojednávania neboli vykonané dôkazy navrhnuté obhajobou riadne a včas, neboli vypočutí svedkovia navrhnutí obhajobou. Povinnosťou súdu 1. stupňa bude vykonať všetky dôkazy, ktoré obhajoba navrhuje v písomných dôvodoch odvolania /ide o návrhy totožné ako boli prednesené na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom/.

Odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok je minimálne predčasný, obsahuje podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo na obhajobu, obsahuje chyby, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení ako i preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. O správnosti skutkových zistení vznikli pochybnosti, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy; napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona a uložené tresty sú neprimerané.

V dôsledku hore uvedeného, odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok ohľadne obžalovaných P. V. a Mgr. C. T., mimo oslobodzujúcej časti. Oslobodzujúce časti napadnutého rozsudku sa týkali obžalovaného Mgr. C. T. v bode 1) a 6) obžaloby. V bode 1) bol tým obžalovaný T. právoplatne oslobodený zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný a to podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku V bode 6) bol Mgr. C. T. právoplatne oslobodený zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c/ Trestného poriadku z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a to podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku.

K odvolaniu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo vzťahu k tejto vyššie uvedenej oslobodzujúcej časti týkajúcej sa Mgr. C. T., najvyšší súd zaujal nasledovné stanovisko: Súd prvého stupňa - Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica, odôvodnil veľmi podrobne na stranách č. 82 až 88, svoje závery k bodu 1) obžaloby a na stranách č. 92 a 93 k bodu 6) obžaloby. Dôvody, o ktoré súd prvého stupňa opiera oslobodzujúce výroky v písomnej časti svojho rozsudku, sú rozsiahlo odôvodnené a súd v nich jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, ale najmä vysvetlil, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Pretože dôvody rozsudku súdu prvého stupňa si odvolací súd osvojil, v oslobodzujúcej časti v podrobnostiach na ne poukazuje a to aj v súvislosti s obhajobnými

písomnými dôvodmi samotného oslobodeného Mgr. C. T.. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, reagujúc na viaceré námietky prokurátora uvedené v odvolaní o tom, že odvolací súd stroho odôvodnil svoje rozhodnutie dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojínštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Ako uvádza obhajoba v písomných dôvodoch odvolania, obvinený odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa, prezentovanými hlavne v záverečnej reči obhajcu. S jeho právnymi námietkami sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. V tejto časti, teda voči oslobodzujúcim výrokom vo vzťahu k obžalovanému Mgr. C. T. bolo odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, podľa § 319 Trestného poriadku, zamietnuté.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.